

Η επανέγερση της χριστιανικής μας ταυτότητας μέσα από το Πνεύμα των Χριστουγέννων

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Ηρακλής Ρεράκης, Καθηγητής Παιδαγωγικής-Χριστιανικής Παιδαγωγικής Α.Π.Θ.](#)

Ο Απ. Παύλος παραγγέλλει στους Χριστιανούς: «Το Πνεύμα μη σβέννυτε», δηλαδή, τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, μη τα σβήνετε και μη τα αχρηστεύετε) (Α΄ Θεσ. 5, 19-20). Καθώς πλησιάζει και φέτος η Μεγάλη Εορτή της Θείας Ενανθρωπήσεως του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, πολλοί ορθόδοξοι χριστιανοί φαίνεται να επαναλαμβάνουν μια τεράστια θεολογική παρέκκλιση.

Δεν αναζητούν και, φυσικά, δεν βρίσκουν στα Χριστούγεννα τη γνήσια χριστιανική τους ταυτότητα, το αληθινό χριστιανικό νόημα της ύπαρξής τους, τον ίδιο τον Θεάνθρωπο Χριστό, που γεννάται εξ ουρανών επί της γης, «ίνα ζωήν έχομεν και περισσόν έχομεν» (Ιω. 10, 10), αλλά να καλύπτονται κάτω από μια φολκλορική καρικατούρα, μιας ανθρωποκατασκευασμένης «γεννήσεως», άσχετης εντελώς με το πνεύμα της χριστιανικής μας πίστεως.

Τα Χριστούγεννα, ωστόσο, δεν είναι μια κοσμική εορτή μιας οποιασδήποτε

θρησκείας ή ανθρώπινης ιδεολογίας, αλλά είναι η εορτή της Θείας γεννήσεως του «νέου παιδίου», του ενανθρωπήσαντος Θεού, που αποκαλύπτεται, εκ του Πατρός, άνωθεν και φέρνει και εγκαθιδρύει στον κόσμο και στις ψυχές, την Εκκλησία και την πίστη.

Καμιά σχέση, επομένως, δεν έχουν τα σύγχρονα φωταγωγημένα, κοσμικά, εμπορικού και ανθρωποκεντρικού χαρακτήρα Χριστούγεννα με την αληθινή γέννηση του Θεανθρώπου και με την εύρεση της ζωής και της αλήθειας στο πρόσωπό Του.

Η ευθύνη της Εκκλησίας και της Θεολογίας τόσο για τη σταδιακή απώλεια του αληθινού νοήματος και πνεύματος των Χριστουγέννων στον κόσμο όσο και για την ανάγκη επανεύρεσης της αλήθειας τους είναι μεγάλη.

Διότι, σε καμιά περίπτωση δεν εξυπηρετεί το πνευματικό συμφέρον των Χριστιανών, η συνέχιση ενός παραποιημένου εορτασμού, που αλλοιώνει τη Θεολογία και τη Σωτηρία της Θείας Αποκαλύψεως.

Η Εορτή των Χριστουγέννων θα πρέπει να επανέλθει, από το εμπορικό και φολκlorικό της πλαίσιο, στο οντολογικό, εκεί που οι άνθρωποι θα εορτάζουν, όχι ένα ανθρώπινο βρέφος σε μια φάτνη, που εκπροσωπεί ένα φανταστικό και ανύπαρκτο Θεό, αλλά το γεγονός που γεμίζει την ψυχή τους: «εύρομεν την αλήθειαν και γαρ εκ της Παρθένου ετέχθη ο Κύριος».

Η γέννηση του Θεανθρώπου αποτελεί σπουδαίο Κεφάλαιο του Μυστηρίου της θείας

συγκαταβάσεως του Θεανθρώπου, όπου ο Χριστός έρχεται και γεννάται, «ίνα σώση τον άνθρωπο».

Οι Χριστιανοί ευλογούν και αποδέχονται, διά της πίστεως, τον Ερχόμενο Σωτήρα και Λυτρωτή: «Σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον και του απ' αιώνος μυστηρίου η φανέρωσις. ο Υιός του Θεού Υιός της Παρθένου γίνεται...».

Ο Χριστός, συνεπώς, δεν γεννάται για να ξεφαντώνουν, με εξωτερικές εκδηλώσεις, οι Χριστιανοί μέσα στις ευωχίες, στα ξενύχτια και στις διασκεδάσεις, αλλά για να χαίρονται ψυχικά και να απαντούν πνευματικά, μέσα στο «Φως της γνώσεως», που φωτίζει τις ψυχές και για να αποδέχονται εσωτερικά το νόημα και τις συνέπειες αυτού του πρωτόγνωρου θείου Ερχομού.

Οι εξωτερικές φωταγωγίες, τα ξενύχτια και οι στολισμοί καλύπτουν μόνον θρησκευτικές, αλλά μη θεολογικές αντιλήψεις των Χριστουγέννων, που διατηρούν τη Μεγάλη Εορτή της Θείας Απολυτρώσεως στο κέντρο των εγκόσμιων βλέψεων και στοχεύσεων, σύμφωνα με τις φαντασίες και τα φτωχά προσωρινά σχέδια ζωής του καθενός, μακριά, όμως, από τις ψυχές και τις συνειδήσεις.

Δυστυχώς, όλο και πιο πολύ, κάποιοι Χριστιανοί, πέφτουν στον πειρασμό να εορτάζουν, τον Χριστό των Χριστουγέννων, όχι ως Υιό του Θεού, αλλά ως ένα κοινωνικό παράγοντα, έναν ανθρώπινο Χριστό, από τον οποίο προσδοκούν και αναμένουν συναισθηματικές μόνον και ανούσιες επικαλύψεις, χωρίς καμιά πνευματική ανάταση.

Ωστόσο, το Μυστήριο της Ενανθρωπήσεως είναι το μυστήριο της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο, αποκαλυπτόμενο και νοηματοδοτούμενο, μόνον στο αληθινό πρόσωπο και έργο του Χριστού.

Γι αυτό υπάρχει μεγάλη ανάγκη επανόδου της εορτής των Χριστουγέννων, από τις ανθρώπινες παρερμηνείες και αλλοιώσεις, που έχει οδηγηθεί, μέσω του Προτεσταντισμού ή άλλων, δυτικών κυρίως, θρησκευτικών κινήματων και από τον πειρασμό της εκκοσμίκευσης και του φολκλορισμού, στο Πνεύμα και στο νόημα, που της έχει δώσει η πατροπαράδοτη ορθόδοξη Εκκλησία και πίστη.

Ο Απ. Παύλος, ερμηνεύοντας το γεγονός, τονίζει ότι, έως τη Θεία Ενανθρώπηση, στη σχέση Θεού και ανθρώπου, υπήρχε ένα καθεστώς νηπιότητας και κοσμικότητας, ενώ, πλέον, η υιοθεσία, που προσφέρεται την εορτή της Θείας Ενανθρωπήσεως από τον Χριστό προς όλους τους πιστούς, είναι η μεγάλη δύναμη, που τους στρέφει στην αληθινή διάσταση της Θεολογικής δομής της Εορτής, με κέντρο της την Ορθόδοξη θεολογία: «ότε ήμεν νήπιοι, υπό τα στοιχεία του κόσμου ήμεν δεδουλωμένοι· ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» Μετάφραση: (όταν ήμασταν νήπια, ήμασταν υποδουλωμένοι κάτω από τα στοιχεία του κόσμου. Όταν, όμως, ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ο Θεός απέστειλε τον Υιό του, που γεννήθηκε από γυναίκα και που ήταν κάτω από το νόμο, για να εξαγοράσει αυτούς που είναι κάτω από το νόμο, ώστε να λάβουν την υιοθεσία). (Γαλ., 4, 1-7).

Βέβαια, σε μια εποχή, που κυριαρχεί στον κόσμο το στοιχείο του Ορθολογισμού και της ύλης, είναι δύσκολο να γίνει αποδεκτή η πίστη για την πνευματική υιοθεσία, που προσφέρει ο ίδιος ο Θεάνθρωπος στον άνθρωπο, κατά τη θεία Αποκάλυψή Του και που υπερβαίνει τη λογική και τη σκέψη.

Ωστόσο, στην ορθόδοξη Θεολογία, μόνον η πίστη είναι αυτή που κάνει πιστευτά και αποδεκτά τα απίστευτα, ενώ η λογική αποδέχεται μόνον όσα είναι πιστευτά και αποδείξιμα από τη σκέψη.

Γι αυτό ο άνθρωπος, που βασίζεται στη λογική και στη γνώση, φτιάχνει έναν Θεό στα μέτρα του, που μπορεί να τον ελέγχει, να τον οδηγεί και να τον κατευθύνει, σύμφωνα με τις επιθυμίες του, έναν Θεό όσο γίνεται πιο ανθρώπινο, πιο κατανοητό και πιο κοντά στις κοσμικές επιθυμίες και στην ανθρωποκεντρική τους ακολουθία.

Είναι ο Θεός της Φιλοσοφίας, της Επιστήμης και του σχολαστικισμού, που δημιουργός του είναι το ανθρώπινο μυαλό. Αυτός, όμως, είναι ένας ψεύτικος Θεός, που δεν έχει καμιά υπόσταση και που τον πιστεύουν για αληθινό Θεό, όσοι δεν

δέχτηκαν να λάβουν, να αποδεχτούν και να πιστέψουν την αλήθεια για τον Θεό από τον ίδιο τον Υιό Αυτού, που αποκαλύπτεται εντός της Εκκλησίας.

Έτσι, οι άνθρωποι, στο πλαίσιο της αφροσύνης τους, έπλασαν και συνεχίζουν να πλάθουν, στη θέση της πίστεως του αληθινού Θεού, μια θρησκεία ενός ανύπαρκτου Θεού, που δεν είναι ο αποκαλυφθείς εκ Παρθένου Υιός του Θεού, αλλά ένας θρησκευτικός και φανταστικός Θεός.

Η πίστη του Χριστού, ωστόσο, βρίσκεται στην πύλη του μυστηρίου της Θείας Οικονομίας, εντός της εκκλησιαστικής ζωής και εμπειρίας.

Είναι μια δύναμη μυστική και ακατανόητη, «υπέρ λόγον και έννοιαν», πέρα από τα δυνατά και τα αδύνατα του λογικού, αφού, «όπου ο Θεός βούλεται, νικάται φύσεως τάξις».

Είναι η πίστη που ελευθερώνει από τα σκοτάδια της πλάνης, που βρίσκονται οι άνθρωποι και από τις ματαιότητες του κόσμου, στις οποίες υποτάσσονται, μέσα στα ανώφελα ψαξίματα και διανοήματά τους.

Η ανθρώπινη γνώση, που προέρχεται από την ανθρώπινη σοφία, όσο πλούσια και αν φαντάζει, λογικά, λόγω του υλιστικού και ελκυστικού ενδιαφέροντος που προκαλεί, παραμένει πτωχή και άνευρη πνευματικά.

Η πίστη, ωστόσο, που έρχεται από τη Θεία σοφία και γνώση, ενέχει θησαυρούς, που δεν τους χωράει ούτε ο ουρανός ούτε η γη. Γι' αυτό εκείνος που έχει ως στήριγμα στην καρδιά του την ελπίδα της πίστεως δεν στερείται ποτέ τίποτα, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να έχει την αίσθηση και την πεποίθηση ότι, ενώ δεν έχει τίποτα, με την πίστη τα έχει όλα, όπως μαρτυρεί ο Απ. Παύλος: «Ως μηδὲν ἔχοντες και πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορ. 6, 10).

<https://bit.ly/33hy70V>